

นิยายรัก ต้อนรับวันวาเลนไทน์

“แนนๆ ไกลวาเลนไทน์แล้วนะ....” จอย เพื่อนร่วมงานของแนนหันมาคุย ขณะแนนกำลังง่วนอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ที่โต๊ะตัวเอง

“อืม...วาเลนไทน์อีกแล้วสินะ” แนนเงยหน้าขึ้นสบตาจอยพลางยิ้มพุดเบาๆ

วาเลนไทน์...14 กุมภาพันธ์ วันที่ทุกหลาบทั่วโลกบานพร้อมกัน วันที่ความรักออกงามได้เร็วกว่าทุกวัน และเป็นวันที่กามเทพแฝงศร ให้หลายๆคู่ได้สมหวัง แต่คงไม่ใช่แนน...เธอคนนี้แนนอน

ท่ามกลางความสับสนวุ่นวาย ความแออัดและตึกสูงในเมืองหลวง...มีหมู่บ้านจัดสรรเล็กๆกำลังก่อตัวขึ้น ก่อตัวขึ้นพร้อมกับความรัก ความรักของเขาและเธอ

“เธอๆ มาเล่นก่อกองทรายด้วยกันมั๊ย” เด็กผู้ชายตัวเล็กๆหน้าตามอมแมมกำลังนั่งเล่นบนกองทรายสูงท่วมหัว

“เธอชื่ออะไร เราชื่อเอ” เด็กผู้ชายแนะนำตัวเองก่อน พลังกระโดดลงมาจากกองทราย

“ฉันชื่อแนน” เด็กผู้หญิงแนะนำตัวเองบ้างพลางค่อยๆนั่งลง ทั้งคู่ค่อยๆก่อกองทราย เด็กผู้หญิงวิ่งไปเอาน้ำ เด็กผู้ชายค่อยๆเอาเศษไม้เกลี่ย ให้ดินทรายที่เปียกค่อยๆก่อตัวเป็นรูปเป็นร่าง จนได้เค้าโครงของปราสาททรายที่ต้องการ

“เอ เดี่ยวแนนประดับปราสาททรายเองนะ” เด็กผู้หญิงวิ่งมาพร้อมกับก้อนหินสีสวยในกำมือ วางลงข้างๆปราสาททรายที่กำลังจะอวดโฉมออกมาเป็นรูปเป็นร่าง

“แนนๆ ตรงนี้เป็นห้องของแนนนะ ห้องของเจ้าหญิงจัย ส่วนตรงนี้เป็นห้องของเอ.....อันนี้เป็นห้องประมุมนะ” เธอพุดพลางชี้ไปเรื่อยๆบนปราสาททราย.....กองทรายแห่งความฝัน

“เอๆ ต้องทำสวนดอกไม้ตรงนี้ด้วย เจ้าหญิงต้องมีสวนดอกไม้嘛นะ” แนนพุดแย้งขึ้นพลางชี้ไปตรงด้านหน้าปราสาททราย

“แนนอยากได้สวนอะไร...อยากได้ดอกไม้อะไร” เธอพุด เงยหน้าขึ้นมองหน้าแนนอย่างใจจดใจจ่อ

“เอาดอกไม้อะไรดี...เอ ช่วยแนนคิดหน่อยสิ” แนนมองหน้าเธอด้วยแววตาใสซื่อ เด็กตัวเล็กๆสองคนกำลังสวมบทเจ้าหญิงและเจ้าชายกันอยู่

“อืม...เจ้าหญิงต้องเหมาะกับดอกไม้หลาบนะ” เธอพุดพลางทำท่าคิด

“ตกลงๆ สวนดอกไม้หลาบนะ เราจะทำสวนดอกไม้หลาบที่ลานหน้าปราสาทของเรา” แนนพุดพลางยิ้ม ค่อยๆเกลี่ยทรายให้เรียบเพื่อทำเป็นลาน....ทั้งคู่สร้างปราสาททรายแห่งความฝันของพวกเขาอยู่นาน...นานจนกระทั่ง

“เอ ไปได้แล้ว พ่อเสร็จงานแล้วลูก” เจ้าของโครงการบ้านจัดสรรเดินมาสะกิดลูกชายตัวเองเบาๆ

“พ่อๆ ให้เอเล่นกับแนนอีกแป๊บนะ” ลูกชายอดอ้อนพ่อของตัวเอง

“หน้า ไปได้แล้ว เดี่ยววันหลังมาเล่นใหม่ก็ได้” พ่อของเขานั่งยองลง อธิบายให้ลูกชายฟังพลางลูบหัวเบาๆ

“ตกลงครับ เดี่ยวให้เอบอกแนนก่อนนะ” เด็กผู้ชายตัวมอมแมมพูดพลางวิ่งกลับหลังไปหาเพื่อนของเขา

“แนน เดี่ยวพຽงนี้เอมาหานะ พຽงนี้เอจะเอาดอกกุหลาบมา มาทำสวนกุหลาบให้แนนนะ”
เอพูดพลางชี้นิ้วลงตรงลานหน้าปราสาททราย

“ตกลงๆ พຽงนี้เจอกันนะ” แนนยิ้มพูดพลางพยักหน้า เด็กสองคนเล่นกันข้างตุนารักเสียนี่กระไร

ทุกวัน เอและแนนจะมานั่งก่อปราสาททรายด้วยกัน ก่อสร้างความหวังบนมิตรภาพและความรัก
ระหว่างลูกชายเจ้าของโครงการบ้านจัดสรรและลูกสาวนายช่างใหญ่

“แนนๆ เมื่อวานแม่เราสอนให้เราเขียนหนังสือด้วยแหละ”
เด็กผู้ชายเสื้อฝ้ามอมแมมคลุกฝุ่นและทรายเปื้อกเงยหน้าขึ้นมองเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆที่วิ่งเข้ามา

“ไหนๆ แม่ของเอสอนเขียนคำว่าอะไร” แนนถามด้วยสีหน้าตื่นเต้น

“แม่เอสอนเขียนหลายคำ แต่เอจำได้คำเดียว” เอพูดพลางทำเสียงเศร้าๆ เอคงอยากจำทุกคำมาเขียนให้แนนดู

“เอจำคำไหนได้ เขียนให้แนนดูหน่อยสิ” แนนพูด เอค่อยๆก้มลงข้างๆกองทราย
หยิบเศษไม้เล็กๆปักลงบนผืนทรายที่เพิ่งผ่านฝนเมื่อคืนแล้ววัดเป็นจังหวะเพียงชั่วคราว
ปรากฏเป็นตัวอักษรหลายเส้นบิดพลิ้ว คำว่า รัก ปรากฏบนผืนทรายราบเรียบที่เกาะตัวเหนียวด้วยหยดน้ำ
เด็กตัวเล็กทั้งสองคนยืนมองด้วยความตื่นเต้น

“อ่านว่าอะไร เอ” แนนพูดด้วยสีหน้าตื่นเต้นและแปลกใจ

“อ่านว่า รัก” เอพูดกระซิบข้างหูแนนเบาๆ

“เหรอ อ่านว่ารักเหรอ....สอนแนนเขียนหน่อยสิ นะๆ” แนนพูดพลางเกาะแขนออกด้อนนเอ

“มานี้ๆ เอจะสอน” เอพูดพลางหยิบเศษไม้เล็กๆให้แนนจับไว้ มือเอและมือแนนจับประสานกัน
วัดบนกองทรายให้เกิดเป็นอักษรบิดพลิ้ว

“นี่ไง แนนเขียนได้แล้ว ดีใจจังเลย” แนนพูดพลางหันหลังกลับไปกอดเอด้วยความดีใจ

“มันแปลว่าอะไรเหรอ เอ” แนนยังคงสงสัยไม่หายในความหมายของมัน

“เอก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่แม่บอกว่ามันมีความหมายมากนะ มากจนอธิบายไม่ได้”
ใช่สิ...ความหมายมันคงมากมายเกินกว่าเด็กห้าขวบจะรู้ หรือแม้แต่คนบางคนใช้เวลาทั้งชีวิต
ก็ไม่อาจรู้ว่าคำว่ารักคืออะไร....

“สักวัน เราจะรู้ความหมายมัน แม่เอบอก” เอพูดพลางหันไปมองแนน เด็กผู้หญิงตัวเล็กๆที่ยืนข้างๆตน

“อืม สักวันนะ” แนนพูดพลางหันมายิ้มให้กับเอ ใช่ สักวันแนนและเอคงรู้ความหมายของมัน.....

“โอย...เจ็บ” เด็กผู้หญิงผมเปียพูดขึ้นพลางจับผมเปียของตัวเองด้วยสีหน้าเซ็งๆ
เธอโดนเพื่อนแกล้งดึงเปียผมของเธอประจำ

“ใครดึงผมเปียแนน” เด็กผู้ชายนั่งข้างๆเธอหันขวับกลับไปมองแทบจะพร้อมกันกับเจ้าของผมเปีย

เห็นเด็กผู้ชายวัยเดียวกันสามคนนั่งอยู่ข้างหลังหัวเราะกันคึกคักพลางชี้นิ้วมาที่แนน

“ทำไมๆ ข้าตัวเอง จะทำไม” หนึ่งในเด็กสามคนพูดพลางชี้นิ้วเข้าหาตัวเอง

“แกล้งผู้หญิง หน้าตัวเมีย” เอยีนขึ้นชี้หน้าดำ

“แล้วจะทำไม” เด็กทั้งสามกรูกันมายืนหน้าเอ ถีบโต๊ะเรียนกระจัดกระจายคนละทิศคนละทาง

“ไม่เอาเอ อย่าไปยุ่งกับพวกนั้น” แนนพูดพลางเกาะแขนเอไว้แนน เอเอามือจับแขนแนนออกจากตัวทันที...

บึ้ง...หนึ่งหมัดปล่อยออกไป คล้ายเป็นการประกาศสงครามของคนสองกลุ่ม
ทั้งสามคนกรูเข้ามารุมเอคล้ายหมาป่ากำลังรุมข่มเหยื่อ โต๊ะเรียนที่กระจัดกระจาย
ข้าวของทั้งของเอและแนนตกกระจายเกลื่อนกลาดคนละทิศคนละทาง

“หยุด!!” เสียงหนึ่งดังมาจากด้านหลัง...มีอำนาจมากพอจะทำให้ทั้งสี่คนหยุดการตะลุมบอนกัน

“พวกเธอทำอะไรกัน อันธพาลกันใหญ่แล้วนะ” ครูประจำชั้นเข้ามาห้ามทัพหมาป่าข่มเหยื่อ แม้จะห้ามทัพได้
แต่ก็ได้ปรากฏเลือดไหลซิบๆที่คิ้วและโหนกแก้มของเอ

“เอ เจ็บมั๊ย” แนนวิ่งเข้ามาทันทีที่ครูประจำชั้นเดินออกไป

“ไม่เจ็บหรอก” เอพูดพลางก้มหน้าหลบสายตาแนน

“ไม่เจ็บอะไร เลือดไหลใหญ่แล้ว ไปห้องพยาบาลนะ แนนจะทำแผลให้”
แนนพูดพลางดึงตัวเอออกจากห้องเรียนไป
เลือดไหลเป็นทางลงมาจากคิ้วและโหนกแก้มเปรอะเปื้อนเสื้อนักเรียนสีขาวของเอ

“โวย...เจ็บ อย่าจับสิ” เอพูดโพล่งขึ้นขณะที่แนนกำลังกอดดูความลึกของบาดแผล...แต่แนนกลับยิ้มออก

“โวย แสบ” เอโอดครวญด้วยความเจ็บปวดทันทีเมื่อแนนค่อยๆกดสำลีชุบแอลกอฮอล์ลงบนแผลของเอ

“แสบก็ทนสิ อยากรหาเรื่องเค้านี่นา” แนนพูดพลางยิ้ม ค่อยๆเช็ดแผลบนใบหน้าของเอช้าๆอย่างระมัดระวัง
ทุกครั้งที่มีคนแกล้งแนน เอะจะยัดอกปกป้องแนนเสมอ แม้จะต้องเจ็บตัวหรือตกอยู่ในภาวะเป็นรองก็ตามที่....

“แนนๆ แสบวาเลนไทน์นะ” ชายหนุ่มวัยรุ่นแต่งตัวภูมิฐานพูดหัวเราะพลางยื่นกุหลาบแดงให้กับมือหญิงสาว

“อิตาบ๊อง อยามาทำหวานใส่ฉันหนา” แนนพูดกวนๆพลางยิ้ม เอได้แต่ยืนม้วนด้วยความอาย

“อ้าว ก็วันนี้วันวาเลนไทน์ ทำหวานให้เจ้าหญิงของตัวเองสักหน่อยจะเป็นอะไรไป” เอพูดพลางยิ้ม
ทำไมหนุ่มวัยรุ่นเวลาอายนี่ดูตลกดีแท้ ทั้งมือทั้งแขนแทบจะไม่มีที่เก็บ
ส่งสัยถ้าแทรกแผ่นดินหนีได้คงหนีหายไปแล้ว

“หวานกับเค้าก็เป็นเธอ เดี่ยวนี้พัฒนาขึ้นนะ” แนนพูดพลางยื่นมือไปหยิกจมูกเอด้วยความเขิน
เอยังคงพยายามสำรวจอาการเขินอยู่

“เอรักแนนนะ” เอพูดพลางจับมือแนนขึ้นมาเขียนรูปหัวใจไว้ที่ฝ่ามือ ตอนนี้แนนเริ่มหน้าแดงขึ้นบ้างแล้ว
แต่ยังพยายามกลบเกลื่อนสีหน้าตัวเอง

“เธอ....เขียนคำว่ารักตรงนี้ ดูไม่ซึ้งเลย” แนนพยายามบ้ายเบี่ยง ไม่เลิกหยอ

“เดี๋ยวสักวัน เธอจะเขียนไว้ตรงหัวใจแนนเลยนะ” เธอพูดประหม่อมองหน้าแนนพลางเอื้อมมือดึงตัวแนนเข้ามาโอบกอดไว้แน่น....สักวันเธอจะเขียนคำว่ารักไว้ในหัวใจแนนเลย.....

ใต้ต้นไม้ใหญ่ บรรยากาศร่มรื่น มีโต๊ะหินอ่อนวางเรียงรายเป็นแนว มีนักศึกษาจับกลุ่ม บ้างคุยกัน บ้างอ่านหนังสือ บ้างหยอกล้อกินขนมกัน...

“เอ เย็นนี้แนนไปทำวิทยานิพนธ์กับเพื่อนนะ” แนนพูดพลางเก็บหนังสือ

“ไปทำวิทยานิพนธ์กับใคร” เธอเงยหน้าขึ้นมองแนนทันที

“ไปกับกีฟกับฝนนะ นะๆ” แนนพูดพลางเดินไปนั่งข้างๆเธอ เขย่าแขนเหมือนเด็กอ่อนวอนผู้ใหญ่

“ให้เธอไปส่งมั๊ย เอ่วางนะ” เธอพูดพลางยิ้ม ลุบผมแนนเบาๆ

“ไม่ต้องหรอก เดี่ยวฝนเอารถมา” แนนพูดพลางชบหน้าลงบนบ่าของเธอ

“นี่ แล้วกินข้าวเสร็จแล้วอย่าลืมกินยาละ เข้าใจมั๊ย กลับถึงบ้านก็อย่าลืมโทรมาบอกด้วย” เธอพูดพลางจ้องหน้าแนนด้วยสีหน้าจริงจัง

“คะ หัวหน้า สั่งจริงๆเลย” แนนพูดพลางยิ้ม เอามือหยิกจมูกเธอด้วยความเขิน

“กีฟๆ แพนแกเป็นงัยบ้าง” ฝนเอ่ยขึ้นท่ามกลางความเงียบภายในรถ ขณะที่ตนอยู่หลังพวงมาลัย

“ปวดหัวสุดๆ เจ้าชู้เป็นบ้าเลย” กีฟพูดปัดๆคล้ายกับไม่ค่อยพอใจในแฟนตัวเองนัก

“ทำไมไม่เลิกๆไปสิ จะได้ไม่กลุ้ม” ฝนเสนอความเห็น มองหน้ากีฟผ่านกระจกมองหลัง

“หนา....ให้โอกาสสักครั้ง” กีฟพูดพลางชบหน้าลงที่กระจกหันหน้ามองออกนอกรถด้วยอาการเอือมระอา

“โอกาสสักครั้ง รอบที่ล้าน” เสียงหัวเราะดังขึ้นเกือบพร้อมกันทั้งรถ

“แล้วแนนละ แหม...เจ้าชายเธอเอาใจเธอดีนะ” ฝนพูดขึ้นพลางหันไปมองแนนซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ

“โธ้ย รายนั้นไม่รู้กี่ปีแล้ว ยังจับไม่ได้สักทีว่ามีก็เก็บไว้ที่ไหน” แนนพูดยิ้มพลางหันไปมองหน้าฝน

“แปลได้สองอย่าง...ถ้าแฟนเธอไม่รักเธอคนเดียว แค่ว่าแก่มากที่หลอกเธอมานานหลายปี” เสียงหัวเราะดังขึ้นแทบจะพร้อมกันทั่วรถ

“เอี้ยยดดด....” เสียงเบรกลากล้อดังยาวจากด้านข้างตัวรถ คนทั้งรถหันไปมองแทบจะพร้อมกัน รถบรรทุกไฟฟ้าแดงพุ่งเข้าชนรถเก๋งของฝนอย่างจัง แรงอัดทำให้กระจกทุกบานแตกละเอียดห้องโดยสารด้านหน้าฝั่งคนนั่งยุบเข้ามาอย่างเห็นได้ชัด....ร่างไร้สติของแนนยังคงสงบนิ่งติดอยู่ในรถเก๋งขนาดสองตอน มัจจุราชาอาจจุดวิญญาณเธอออกจากร่างได้ทุกเมื่อ

“แนนๆ” เสียงกระซิบเบาๆดังข้างหู ทำให้แนนค่อยๆเปิดเปลือกตาขึ้นมา

“อยู่ไหน....โธ้ย เจ็บ” แนนค่อยๆอ้าปากพูด แต่ไม่ชัดนัก
เปลือกขาวถูกแต่งแต้มถามร่างกายของแนนคล้ายกับเป็นเครื่องประดับ

“ใจเย็นๆ แนน เธอสลบไปสองเดือน”สองเดือน สองเดือน แนนแทบไม่เชื่อหูตัวเอง.
...ฝนค่อยๆอธิบายเหตุการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้แนนฟัง.....

“แล้ว สรุปว่าฉันเจ็บคนเดียวใช่ไหม” แนนพยายามพูด เสียงพูดของแนนแทบจะไม่ได้ยิน

“อืม...” ฝนพยักหน้าเบาๆ กำมือแนนไว้หนึ่งๆ

“เอ ล่ะ เออยู่ไหน” แนนเพิ่งนึกขึ้นได้ แฟนเธออยู่ไหน

“เอมาหาเธอครั้งเดียว วันแรกที่ชน แล้วหายไปเลย” ฝนพูดพลางลูบหัวแนนเบาๆ

“ไม่เป็นไรนะ ไม่มีเอ เราก็อยู่กันได้ จริงมั๊ยเพื่อน” ฝนพยายามพูดปลอบใจแนน

“อืม...” น้ คำพูดของฝนตอนคุยกันในรถคงจะเป็นความจริงเขาเก่งมากจริงๆ
เก่งมากที่หลอกแนนมาหลายปี
เก่งมากที่หลอกว่ามีแนนคนเดียว....ทำไมผู้ชายทั้งโลกถึงนิสัยเหมือนกันหมดเลย เสียเวลาที่อยู่ด้วยกัน
เสียตายความรักที่มอบให้.....เสียตาย เสียตาย เสียตาย

“คุณแนน ค่อยๆก้าว นะครับ ซ้ำๆ” บุรุษพยาบาลพยายามพยุงแนนขึ้นเดิน แนนยังคงไม่หายเจ็บดี
ยังคงต้องทำการกายภาพบำบัดอีก

“ระวังล้ม นะครับ จับผมไว้ดีๆ”
บุรุษพยาบาลเดินซ้ำๆเพื่อให้แนนเกาะแขนเดินตามซ้ำๆ.....ทำไมบุรุษพยาบาลถึงไม่ไขเอนะ....ทำไม ทำไม
ทำไม

“คุณบุรุษพยาบาลคะ นี่ฉันสลบไปนานถึงขั้นต้องกายภาพบำบัดกันเลยทีเดียว” แนนถามด้วยความสงสัย

“โห คุณไม่ได้เดินสามเดือนนี้ มันนาน นะครับ” บุรุษพยาบาลตอบด้วยความสุภาพ

“จะว่าอะไรมั๊ยคะ ถ้าจะถามชื่อเล่น คือถ้าเรียกว่าคุณบุรุษพยาบาล เกรงว่ามันจะยาวไป” แนนพูดพลางยิ้ม

“ผมชื่อ กอล์ฟ ครับ” บุรุษพยาบาลตอบด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม น้

นับจากวันนั้น แนนและกอล์ฟเริ่มสนิทกัน ทุกเย็นกอล์ฟจะพาแนนออกไปทำกายภาพบำบัด
ไม่นานแนนก็สามารถเดินเองได้และออกจากโรงพยาบาลในที่สุด....

“คุณแนนคะ น้ พยาบาลชุดขาวเดินถือแก้ว น้ ขณะเธอนั่งรอ กอล์ฟที่ลิโอบบี้ของโรงพยาบาล
เธอได้แต่พยักหน้าและยิ้มให้ด้วยไมตรี

“กอล์ฟๆ ไปกินข้าวกัน” แนนพูดทันทีที่เห็นกอล์ฟเดินออกมา มีพยาบาลหลายคนยกมือไหว้แนน
แนนก็ได้แต่รับไหว้ด้วยสีหน้างเล็กน้อย

“ไปสิครับ” กอล์ฟพูดพลางค้อมตัวลงผายมือไปที่ห้องอาหารของทางโรงพยาบาล
ดูกอล์ฟค่อนข้างสุขภาพและให้เกียรติแนนมาก...มากจนน่าแปลกใจ
ท่าทางโรงพยาบาลนี้จะเข้มงวดเรื่องมารยาทกับพยาบาลมาก
แนนและกอล์ฟสนิทกันขึ้นเรื่อยๆ...จนบางครั้งแนนก็อยากให้กอล์ฟมาแทนที่เอ

บ่อยครั้งที่แนนคิดถึงเอ เอก็ไม่มีโทรมา

บ่อยครั้งที่แนนอยากคุยกับเอ เอก็ไม่ติดต่อมา

บ่อยครั้งที่แนนนั่งเหงา อยากให้เอนั่งเป็นเพื่อน แต่เอก็ไม่ปรากฏตัว

เอ....เอ....เอ เอหายไปไหน

ไหนล่ะ หัวใจที่เอบอกว่าจะให้แนน

ไหนล่ะ หัวใจที่เอเคยเขียนไว้บนฝ่ามือแนน

มันคงหายไปแล้ว....หายไปพร้อมกับเอ

หายไปพร้อมกับผู้ชายโกหก....ผู้ชายเจ้าชู้

ทำไมผู้ชายเหมือนกันทั้งโลก.....ทำไม ทำไม ทำไม

ใกล้วาลเลนไทน์เข้าไปทุกที ปีนี้ไม่เหมือนกับปีก่อนๆ ไม่มีเอคอยให้ดอกกุหลาบแดง
ไม่มีอีตารบ้องทำท่าทำเขินอายให้ดู

“แนนๆ วาลเลนไทน์ปีนี้ ว่างหรือเปล่าครับ” เสียงกอล์ฟดังตามสายโทรศัพท์

“ว่างคะ ทำไมคะ” แนนตอบด้วยน้ํา

“พอดีผมมีของจะให้แนนนะครับ เดี่ยววันวาลเลนไทน์บ่ายสามโมงเจอกันที่สยามนะครับ” กอล์ฟเสนอความเห็น

“ตกลงคะ” แนนพูดพลางกอดวางสาย

สีหน้าแววตาเปี่ยมด้วยความหวัง....หวังว่ากอล์ฟคงจะมาแทนที่เอได้เสียที

วันวาลเลนไทน์ วันที่กุหลาบแดงบานสะพรั่งพร้อมกันทั่วโลก แม้ในลานที่สยามหรือที่วัยรุ่นเรียกกันสั้นๆว่า
“เซนเตอร์พอยต์” ยังถูกละเลงด้วยดอกกุหลาบสีแดง...นักเรียน
นักศึกษาต่างถือกุหลาบแดงในมือเดินกันขวักไขว่ทั่วลาน

“ขอโทษคะ มาสาย” แนนพูดพลางยิ้มก่อนดึงเก้าอี้ออกมานั่ง

“ไม่เป็นอะไรครับ” กอล์ฟพูดพลางยิ้ม

“อืม...ว่าแต่มีอะไรจะให้แนนหรือ” แนนพูดพลางจ้องตากอล์ฟ...หากกอล์ฟมีพิรุณ แนนจะจับได้ทันที

“อันนี้ของแนนนะครับ” ดอกกุหลาบสีแดงถูกดึงออกมาจากถุงอย่างช้าๆ วางลงบนโต๊ะอย่างนุ่มนวล

“หมายความว่ายังไงคะ จะขอหัวใจแนนหรือ” แนนพูดติดตลกพลางยิ้ม เธอคิดว่าเธออ่านเกมส์ออกหมด

“ผมคงไม่กล้าขอหัวใจแนนหรอก” กอล์ฟพูดพลางยิ้ม แต่กลับทำให้แนนงง

“อ้าว...แล้วกุหลาบสีแดงนี้...” ไม่ทันแนนจะพูดจบ กอล์ฟต่อคำพูดของเขาทันที

“ผมไม่กล้าขอหัวใจแนนหรอกครับ เพราะหัวใจของแนนไม่ใช่ของแนน”

บึ้ง...เหมือนมีแผ่นเหล็กหนาหลายฟุตทุบลงกลางศีรษะ
แนนเริ่มงงกับความหมายขึ้นไปทุกที...มันแปลว่าอะไร???

“หัวใจของคุณ คือเจ้าของกุหลาบดอกนี้” กอล์ฟพูดต่อ....แนนทำหน้างงๆไม่เข้าใจความหมายแม้แต่ชนิดเดียว

“ตอนคุณประสบอุบัติเหตุเข้ามาที่โรงพยาบาล คุณเสียเลือดมาก...หัวใจคุณเต้นอ่อนจนแทบจะล้มเหลว
พวกผมและหมอพยายามเยียวยาจนถึงที่สุด” กอล์ฟเริ่มอธิบายเรื่องที่เกิดขึ้น.....เรื่องที่แนนไม่เคยรู้

“มีผู้ชายคนหนึ่ง รุ่งเข้ามาบอกว่า เป็นแฟนคุณ เขาบอกให้ช่วยคุณให้ได้
เสียเงินเท่าไรไม่ว่า...เขายอมจ่ายไม่อั้น ไม่ว่าทางเราจะขออะไร
เขาจะจัดทำให้หมด.....คำพูดของเขาทำให้ผมประทับใจมาก”
กอล์ฟหยุดพูดชั่วคราว...แนนรู้ทันทีว่ากอล์ฟหมายถึงเอ

“ผมยอมแลกทุกอย่างกับชีวิตเธอ - เขายอมแลกทุกอย่างกับชีวิตคุณ”
กอล์ฟพูดพลางจ้องหน้าแนนนิ่ง แต่แนนยังคงทำสีหน้างงอยู่

“เขายอมทุกอย่างจริงๆ ที่แรกหมอบอกว่าทางเราหาเลือดไม่พอให้คุณ
เขารุ่งตามหาเลือดให้คุณไปทั่วทุกโรงพยาบาล แต่กลับไม่พบว่ามีเลือดถุงไหนที่ตรงกับเลือดคุณ”
กอล์ฟพูดด้วยน้ำเสียงตามองไร้จุดหมาย

“สุดท้ายเราตรวจเลือดของเขา พบว่าตรงกับของคุณพอดี เขาบอกให้ทางเราเอาไป
เอาไปให้คุณ....ไม่ต้องหวังว่าเขาจะเป็นอย่างไร ขอแค่คุณปลอดภัยก็พอ”
กอล์ฟหยุดพูดชั่วคราวพยายามกลั้้นน ้าแต่นัยน์ตาแนนเริ่ม
เจ้จ้งนองไปด้วยน ้า

“ต่อมา...ตอนพวกผมถ่ายเลือดให้คุณ หัวใจคุณเต้นอ่อนลงเรื่อยๆ
จนหมอดัดองเดินออกกัไปบอกให้เขาทำใจ.....ทำใจว่าเขาจะดองเสียคุณ” กอล์ฟพยายามเล่าต่อไปเรื่อยๆด้วยน ้า
นัยน์ตาแนนเริ่มแดงก้า

“เขาถามหมอว่า เธอต้องการอะไร.....” ไข่ เอถามหมอว่าแนนต้องการอะไร

“เธอต้องการ หัวใจครับ หัวใจเธอเต้นไม่ปกติ การสูบฉีดล้มเหลว เราหาเลือดให้เธอเข้าไป
เพราะฉะนั้นสิ่งที่เธอต้องการคือ หัวใจ” หมอหวังว่าเอคงจะเลิกหวังในตัวแนน...หยุดเล่นเกมกับมัจจุราชเสียที

“ตกลง ผมหาให้ - เขาตอบสั้นๆโดยไม่ลังเลเลย” ตกลงผมหาให้....เอจะหาหัวใจให้แนน
ทั้งๆที่รู้ว่าคงเป็นไปไม่ได้...เขาไม่ลังเลแม้แต่วินาทีเดียวเพื่อจะหาให้เธอ

“คุณรู้มั๊ย ว่าคำพูดของเขาทำให้ผมและหมออึ้งกันไปหมด โรงพยาบาลยังหาหัวใจให้คุณไม่ได้
เขาจะมีปัญญาที่ไหนหาหัวใจให้คุณได้”
กอล์ฟพูดพลางพยายามหลบสายตาแนน....ตอนนี้กอล์ฟเริ่มกลั้้นน ้า

“เขาถามเลขบัญชีของโรงพยาบาลกับหมอ....เขาไม่ได้โอนเงินมาซื้อหัวใจเทียมให้คุณ แต่เขาโอนมาตั้งมูลนิธิการกุศลให้โรงพยาบาล มูลนิธิช่วยเหลือผู้ป่วยด้านหัวใจเทียม “นานาชาติ” คุณดูดีๆ คำว่าแนน และ เอ ถ้าเขียนติดกัน มันคือ “นานาชาติ” นี่คือการปราศรัยสุดท้ายของเขา – เขาอยากให้ตัวเขาเองเป็นคนสุดท้ายที่ไม่ได้อยู่กับคนที่เขารัก...เพราะไม่มีหัวใจเทียมสำรอง” เบียง....แนนโดนสะกิดต่อมความจำเข้าเต็มเปา...เธอเคยเห็นป้ายมูลนิธิขึ้นหอรกที่โรงพยาบาล แต่เธอไม่เคยเฉลียวใจสักนิด...มิน่า ทำไมหมอและพยาบาลต้องให้เกียรติและดูแลเธอดีเสียจนน่าแปลกใจ ทั้งๆที่เธอไม่มีส่วนได้เสียกับโรงพยาบาลแม้แต่บาทเดียว

“ทันทีที่มีการยืนยันว่าเงินเข้าบัญชีทางโรงพยาบาล เขาก็ยิงตัวตายในห้องน้ําทิ้งโน้ดไว้ว่า มอบหัวใจให้เธอ - เขามอบหัวใจของเขาให้คุณ” ทันทีที่กอล์ฟพูดจบ แนนปล่อยโศกออกมาเหมือนไม่มีใครอยู่ข้างๆ โต้ะรอบข้างหันมามองแนนเป็นตาเดียว....เอคือเจ้าของหัวใจ หัวใจที่อยู่ในร่างของแนน

“เขายอมแลกทุกอย่างกับคุณจริงๆ” กอล์ฟพูดพลางวางของทั้งหมด ที่เอเคยฝากไว้กับทางโรงพยาบาลคืนให้กับแนน มีทั้งเครื่องเล่นเทป ม้วนเทป จดหมาย.....

“ผมคงไม่กล้าขอหัวใจคุณหรอก หัวใจคุณเป็นของเขา หัวใจเขาเป็นของคุณ” ไซ หัวใจเอเป็นของแนน เป็นของแนนจริงๆ...ตอนนี้หัวใจแนนตายไปเรียบร้อยแล้ว ตายไปพร้อมกับเอ ตายไปพร้อมกับผู้ชายที่ยอมทุกอย่างเพื่อเธอ

“กุหลาบดอกนี้ เขาบอกผมก่อนไปเข้าห้องน้ํ่าวาเลนไทน์ที่จะถึง
รบกวนซื้อกุหลาบสีแดงให้คุณสักดอก ขอแค่ดอกเดียวก็นพอ...เป็นคำขอครั้งสุดท้ายของเขา”
กอล์ฟพูดพลางเข้दन้ํ่านั่งนิ่งๆสักพักก่อนลุกจากโตะไปทิ้งแนนนั่งนิ่งอยู่เพียงลำพัง

“เอรักแนนนะ” “เอรักแนนนะ” “เอรักแนนนะ” คำพูดซ้ํ่า
เป็นคำพูดเดียวกันที่พูดกันซ้ํ่าเทป 120
นาที่โดยมีเพลงประกอบเบาๆ แนนค่อยๆคล้่จดหมายออกอ่าน....จดหมายที่มีเนื้อความเพียงบรรทัดเดียว

“หัวใจเอ...เขียนคำว่ารักไว้ เขียนให้แนนคนเดียว”